

1450

Ve (PI 3)

(ALDC, IX, L 129. *Ve* [PI 3])

La tercera persona del singular del present d'indicatiu del verb *venir* (< VENIRE) en llat. vg. era *VENIT que, en cat., va esdevenir *ve*, forma predominant en tot el territori, però que presenta, paral·lelament a *té* (veg. mapa 1459), algunes variants fonètiques: *v[ɛ]*, amb vocal oberta, continuïtat d'àrea lingüística aragonesa (amb diftongació, *viene* 87, 94, en localitats més afins a l'arag.), com *v[ɛ]n* 88-90, 92, 93, una i altra pròpies de parlars ribagorçans, però *v[ɛ]n*,

del ross., deu la *-n* final a la influència de l'adstrat oc. (veg. *ten* al mapa 1459); *vi* (var. *vin* 100) és resultat d'una atracció de *vinc*, *vinga*, etc.

Des d'una perspectiva geofraficolingüística, *ve* cobreix la major part del territori, amb les excepcions de *ven* i *vi*, formes pròpies del ross. i dels parlars ribagorçans. *Ve* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

